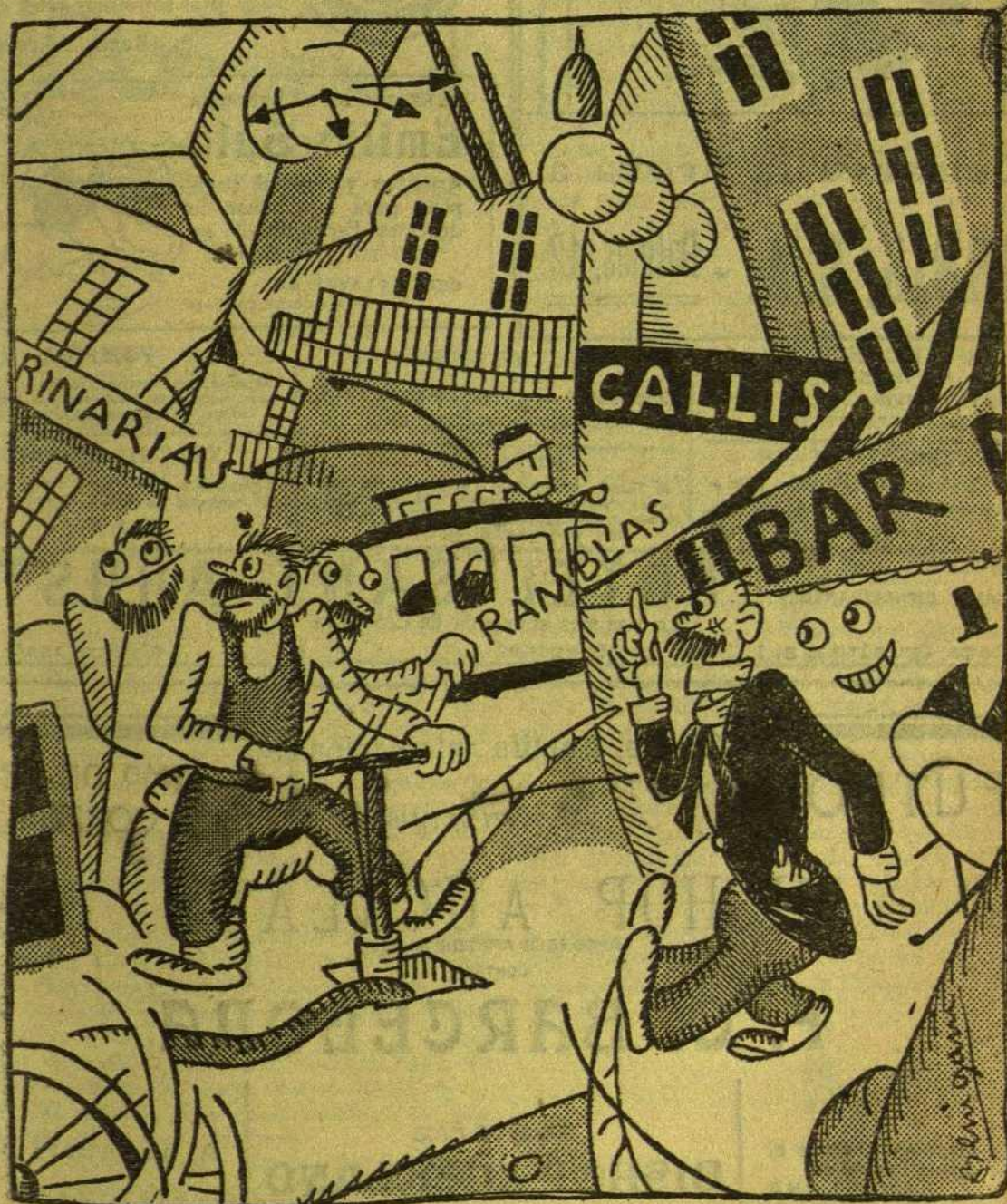

PAPERIN

EL SOMNI D'UNA TARDA DE PRIMAVERA

Avis. — El nostre dibuixant, quan va desocupar això, tenia una «paperina» de cervesa que no s'hi veia de cap ull. Es lleig, oi? Si el xicot va beure «Pilsen», com volien que els hi sortís «Munich»?

LA MÁQUINA PREDILECTA!!...

Demaneu la prova a

ORBIS, S. A. - Balmes, 12

ROYAL CONCERT

Gran èxit de VENUSINA, PAQUITA
SOBIET, FLORENTINA IRUSA, MORE-
NILLA i NINA UTRERA.

TEATRE NOVELTATS

Companyia còmico-dramàtica del Teatre Lara, de
Madrid. Director: Ricardo Simó Raso. debnt dia
2 de Juny.

TEATRE COMIC

Companyia de sarsuela d'Enric Beut,
cada dia variat programa.

NOVELTY

El famós temple de l'alegria i de les
noies més ben formades. Tots sis dies,
tarda i nit, admirareu les més aplaudi-
des estrelles del music-hall.

POMPEIA

Espeterrant companyia de vodevil. Les
més ben fetes i fenomenals estrelles, es
troben en aquest excel·lit music-hall.

TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil d'en Santpere.
El vodevil de gran èxit

CLAVÉ

No rumiïn més! VOLEN
MENJAR ESPATARRAMENT?

HOTEL SANT AGUSTI

La casa més coneguda de Catalunya

Plaça Igualtat, 3, i Carrer Hospital

Telèfon 1216 A.

FUTBOL

Grans partits internacionals

DIES 26 i 27 DE MAIG

BISHOP AUCKLAND

FAMOS EQUIP AMATEUR ANGLES
CONTRA

F. C. BARCELONA

Es despatxen localitats al
domicili social del
F. C. BARCELONA
Fortuny, 1, al «Centre de
«Localitats, de la
Plaça de de Catalunya».

BISHOP AUCKLAND

CONTRA

DUNDEE

EQUIP PROFESIONAL D'ESCOCIA

CAMP DE LES
:: CORTS ::

A un quart de
cinc de la
tarda

SI US AGRADA REMENAR

En totes les ocasions
veniu-me a comprar els bastons
que'n tinc deu mil per triar.

FABRICA: Pasatge Bacardí (Rambla - Plaça Reial)

CABZADOS

EL COLL

son conocidos por su elegancia
duración y economía. No com-
prar sin visitar antes esta casa.

Xuclá, 16, entresuelo

EL REGALO DE LA REFORMA

Emilio Sala

Artículos y material com-
pleto para toda clase de
deportes - Especialidad en
Foot-ball y atletismo.

GRANVIA LAYETANA
(FRENTE CALLE CONDAL)

Redacció i Administració

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus, n.º 925.—Tel. 2753 A

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3—

Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals

**UNA EXCURSIÓ SORPRENENT AL VOL-
TANT DEL COS D'UNA RASPA DE MOLLET**

V

El camí-ral que va del bosc del davant, pel mateix entre-cuix, cap el darrera, és estret i tallat a dret fil. Vaig empendre'l, una mica esverat de les insospitades aventures que acabaven d'ocorre'm en la famosa cova.

Si el vent era corrupte baixant del pla de la panxa cap a la selva verge (?), molt més ho era encara l'airet que es respirava a mida que anava avençant per la ruta angosta. Vaig mirar el mapa, com tot bon excursionista, i per les senyes, i segons tots els pèls i senyals, vaig comprendre que em trobava en el notable indret conegut vulgarment per «la regatera», lloc on s'hi fan bolets a conseqüència de la molta humitat que de tant en tant sol haver-hi i paratge a propòsit, com tota aquesta regió, pel pastureig de cabres i cabrits. Els cabridets s'hi esplaien en aquest indret, i s'ha comprovat que molts, enllepolits de la petita flora, més o menys olorosa, quan s'hi troben pel mig, no paren ni un segon, llepant com un vedell i recorrent amunt i avall tot el reguerot superb, tan pròdig en flors i violes. Hi ha cabrit que s'hi passaria la vida...

Gairebé al final d'aquest camí de la gran raspa vaig quedar sorprès al trobar-me altra vegada amb un catau inesperat, un forat insondable d'on eixien emanacions inacceptables. Era el cràter d'un volcà apagat que donava senyals evidents de tenir encara molt endintre quelcom que s'anava coent. El mapa deia en aquell punt: «Volcà del Khuhl». Em trobava, doncs, en mig del Khuhl de la raspa de Mollet.

Aquí, la zona era molt pelada. Hi havia vestigis d'una vegetació ara inexistent gairebé en absolut. Algun arbrot de tant en tant, algun branquilló, però res més. I, com a signe clavat de les erupcions de matèries ígnees que per allí havien circulat, una coloració morena, negrosa. Però

en els mapes catalans aquella zona era coneguda, tal com hi ha l'Ull del Ter, per l'«Ull moreno».

Sé d'algun explorador intrèpid que ha tingut els pebrots de ficar-s'hi. Jo confesso que em vaig sentir incapaç. Ni que em donessin deu mil duros m'aventuraria a entrar decididament en aquell cràter, i això que confesso que vaig ficar-me a la cova del davant.

Passat aquest punt, més endarrera encara i més amunt del camí que venia recurrent, em vaig trobar tapat entre dues muntanyes exactament iguals de dimensions i que es dibuixaven en l'horitzó, a banda i banda, amb la mateixa curva esplèndida i opulent. Semblaven dues muntanyes bessones, i jo en mig d'elles, minúscul, seguint el camí espadat i cada vegada més just.

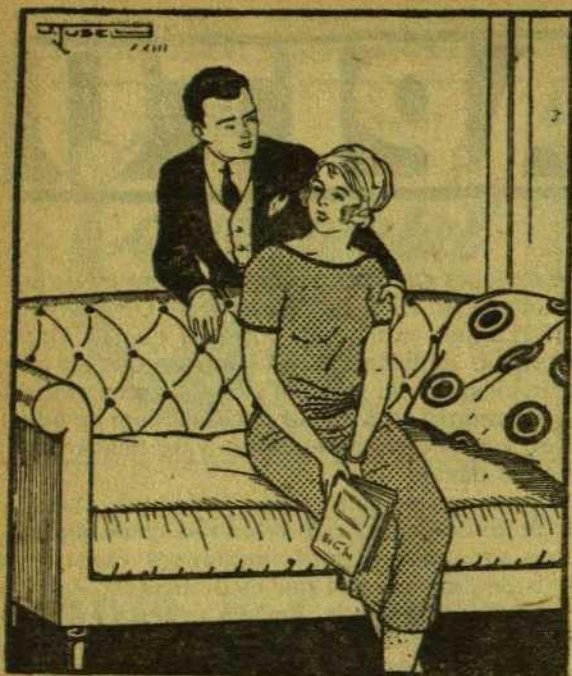
Ja decididament cap a la part del darrera la cosa canviava d'aspecte. L'espectacle d'aquelles dues muntanyes esplèndides, que ja m'havien entusiasmat en ésser-hi entremig, m'acabà de robar el cor quan a la fi del viarany dreturer, i sempre en pujada, vaig trobar-me al cap d'amunt mateix de la regió magnífica que en el mapa s'assenyala amb l'humilíssim nom de «Rulén». Les dues muntanyes de dreta i esquerra vaig veure que s'anomenaven «Les galtes».

Un incompreensible delit va fer-me emprendre l'ascensió d'aquelles pendents tan suaus i gracioses, al mateix temps que tan rotundes. Em semblava que a dalt d'una d'aquelles galtes m'hi havia de trobar bé; i, en efecte, encara que el terreny no era ni de bon tros tan fi com el que fins aleshores havia recorregut, trespant per aquelles vessants i anant d'una galta a l'altra se m'hi va fer de nit.

La feina va ésser per baixar. No hi havia manera d'ensopegar la baixada, temorós com estava de caure al mateix camí d'on havia vingut.

Al cap de moltes hores d'entrebancar-me amb la grava, sorreta i demés accidents d'aquell terreny granític, el més granític de les dones, vaig aconseguir arribar al Pla de l'esquena, i...

—Com és que llegeixes una obra tan verda?
—Oh! És que quan arribo a la introducció, no passo!

Gent de nit

SANTIAGO RUSIÑOL

EN Rusiñol és el capità general de la gent de nit. Es l'home que va més de nit, i que hi va més bé, i a tot arreu. Hi va més que els serenos, els gats i aquelles dones que passegen amunt i avall, i canten, i t'aturen oferint-te la felicitat comprimida per deu pessetes.

Que de nit corrin els serenos, els gats i les dones dolentes—que tan bones estones fan passar, malgrat la seva dolenteria,—no té res d'estrany, perquè certes coses no es poden fer més que de nit, com més de nit millor. I, sinó, figureu-vos, si podeu, que no podreu, un cabaret que funcioni de vuit a dotze del matí. No hi ha manera de figurar-se semblant bogeria. Perquè en aquestes hores no hi ha alegria possible. L'alegria, el fox-trot, la mançanilla, la *juerga* i l'amor de les dones, són coses que s'han de cultivar de nit.

Per totes aquestes raons no ens podem imaginar en Rusiñol sinó de les sis de la tarda endavant. Endavant les atxes!, sembla que hauria d'ésser el crit de guerra d'en Rusiñol, perquè és el mateix que cridar: Endavant la nit!

N'és tant, d'home de nit, en Rusiñol, que fins

un estiu, a Arenys de Munt, no podent dormir, no podent passar la nit com la majoria de la gent, al llit, se n'anava al cafè, i allí, acompanyat d'uns quants minyons del poble, anava garrant i anava bevent, fins que arribava el dia. Quan arribava el dia, ell se n'anava a dormir i els minyons al camp, a treballar.

Es pot assegurar que en Rusiñol coneix tots els serenos de tots els pobles on ha passat més d'un dia.

De tant anar de nit, de tant rebre la rosada de la nit, la seva barba ja no és una barba qualsevol, com les demés: és una barba extraordinària, única. És una barba de molsa. Si no fos que de tant en tant la treu de la intempèrie i l'abriga, s'hi farien llaçons, cosconilles i cargolins.

En Rusiñol té gota. A ell això no li fa gràcia, perquè no en fa a ningú. Però s'ho pren amb resignació, i quan algú li pregunta:

—I doncs, don Santiago: què és veritat que no es troba gaire bé?

Ell respon:

—Sí, però no m'hi *enfundo*, perquè és allò que es diu: un dia és un dia!

I al cap d'una estoneta us mira, somriu i afegeix:

—Però ja he trobat un remei. Quan menjava i no bevia, anava malament; tan malament, que tenia por de no tornar. Ara que bec i no menjo, ja ho veu: semblo dels Pomells de Joventut! Cregui'm, cregui'm si és que vol anar bé: la beguda és un *cúralotodo* espeterrant! Bevem-hi?

Bevem-hi.

I com ja són les quatre de la matinada, i, per avui, ja hem complert, tornem-se'n al llit, que això és la lluna...

No, que és el sol!

EL RESPECTE

LA marquesa del Pinyol, de jove havia fet tronar i ploure. Ara, vídua, tenia un fill de dotze anys que prometia ésser tan desvergonyit com sa mare.

L'altre dia, en una reunió familiar de casa el baró del Retall Xic, el noi cometé alguna impertinència i la seva mare el va renyar...

El xicot li respongué, amb mals modals:

—Calli, vostè!

El baró s'hi apropà.

—Nen! Com és això? Així es parla a la mamà?

—I a vostè, qui li fica?

—Oh! Això és manera de parlar amb qui pot ésser ton pare?

Tothom es clavà a riure... Per què?

—I vostè no coneixia la intenció del seu promès?
—No, senyor; encara no l'hi havia vista.

EN PARCERISSES

En Parcerisses, al matí, donà un tomb per la Rambla de les Flors i parlà una estoneta amb sa amigueta, la florista... Entrà en «El Siglo» i s'enterà amb disgust que ja s'havia venut aquell mobiliari Lluís XVI que tant li agradava. S'arribà a Llotja a enterar-se de com estaven els blats... Mirà un principal, en la Rambla de Catalunya,

que no li agradà, per tenir el saló massa petit. Trobà a «La Lluna» al seu amic Canalies, el qual el convidà a dinar...

Passejà per la Rambla fins a les cinc. A dita hora entrà al «Royal», però no s'hi quedà. No hi havia cap conegut.

Trobà a la xamosa Lulú i no s'entengueren. La Pilar estava ja compromesa...

Al «Principal» no hi havia butaques d'endavant...

Entrà al «Tívoli» una estona... Acabada la funció, en Parcerisses, de la claca, se n'anà a dormir, en una cadira de la Plaça de Catalunya...

PAGINA FEMENINA

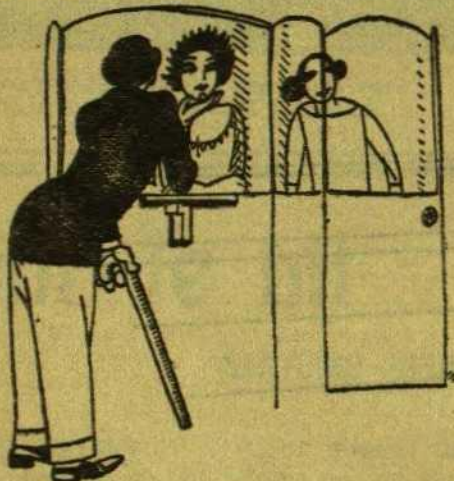
(PER A DONES SOLES)

LEGEIXO sovint que els empresaris i els còmics es queixen—potser amb raó—de la crisi que travessa el teatre, i comencen a disputar, donant-se la culpa els uns als altres.

Jo no sóc entesa en la matèria, però em sembla que la causa principal de què la gent s'abstingui de córrer als teatres és el cine.

Amb això segurament hi estaran conformes uns i altres, però el que no saben és el motiu de què la gent senti aquesta preferència.

La majoria opina que és degut als aventatges econòmics de l'espectacle.

No, senyors; és una error creure semblant cosa. La prova és que s'ha intentat competir amb el cine a base de baratura de preus, i el públic, tant per tant, s'ha estimat més el cine.

Motius de tot això? Primer i principalíssim, que ja em relleva d'esmentar els altres, el de què l'espectacle cinematogràfic ha aconseguit la preferència del públic femení.

La majoria dels aficionats al cine són dones, i ja se sap que allí on van les dones van els homes.

Vet aquí el secret de per què, mentre els empresaris de teatre passen engúries i mals-de-cap, els de cine es cansen de guanyar diners.

I volen saber per què les dones s'han aficionat tant al cine?

Doncs, molt senzill: perquè té tres condicions insuperables per a nosaltres: simplicitat, baratura i discreció.

A nosaltres no ens agrada rumiar gaire; volem que ens donguin les coses tal com ragen; sense complicacions de cap mena. Per això ens plauen les novel·les verdes, els llibrets de contes i les pel·lícules.

Tampoc ens agrada gastar massa, com no sigui per lluir, i sobretot l'ambient de discreció que rodeja l'exhibició de cintes cinematogràfiques és un alicient que no es troba en cap més lloc públic.

La noia que festeja i que tota la seva il·lusió és estar en contacte ben estret amb el xicot sense que la

família n'hegui esment, on pot anar millor que al cine per festejar mentre el pare i la mare estan embadalits amb les aventures d'en Charlot?

La dona casada que té un lio, o vol tenir-lo, sense donar escàndol, on podrà trobar millor consol a les seves penes que en la foscor discreta i protectora d'una sala de projeccions?

Allí pot celebrar entrevistes amagades amb el seu fulano—o, si no en té, trobar-ne,—ben a cobert de tota sospita malèvola.

La vídua que, volent conservar el seu prestigi d'honestedat a la vista de la gent, necessita, però, un substitut del difunt que li faci oblidar la soledat a estones, se'n va al cine segura de poder entregar-se a dolços esplais d'una manera dissimulada.

I fins la senyora de certa edat que té per costum fer una becaina cap allà el tard, on anirà millor que al cine per a distreure's i poder entregar-se quan li sembli a les delícies de trencar el son sense que ningú l'amoïni?

I tot plegat per pocs diners, puix àdhuc els cines més cars no costen proporcionalment ni la quarta part del que val anar al teatre.

Jo, que sóc parroquiana constant dels cines, descobreixo el secret de la seva prosperitat per si els empresaris de teatre en volen pendre nota; però dec advertir-los també que el teatre té un greu inconvenient, difícil de resoldre, i és el de què els que fan la comèdia, quan canten o parlen, no deixen sentir les paraules dites a cau d'orella; i mentre això no es pugui obviar, em sembla que no faran res.

ISABEL

CONTESTES

SALOMÉ.—No es fi dels sentimentals; o són tontos, o són murrís de set soles. Cregui que tots els romanticismes van a parar a l'alcova.

LEÓ-NARD.—Quina casualitat! Com podrà veure en aquest número, parlo del que vostè m'indica; però com que el tema no està esgotat, ni molt menys, ja m'estendré un altre dia sobre els extrems que tant l'interessen. Ah! No dubti del meu sexe ni de la meua joventesa, que m'enfadaria...

TEATRES I MUSIC-HALLS

XAFARDERIES TEATRALS

HOM s'estava *manu sobre manu* paladejant la voluptuositat de no fer res, que, diguin el que vulguin, és la única manera de tenir pau i tranquil·litat, puix gairebé tots els conflictes vénen del treball, quan va caure a les meves mans, a impulsos de l'airet que el feia voleiar, un periòdic del dia.

Com que es va quedar obert sobre els meus genolls com si fos una meuca, no em va costar gaire passar-hi els ulls; i, mai ho hagués fet! Els anuncis d'espectacles, arrenglerats com de costum, van revelar-me que hi havia un munt d'estrenes teatrals; i la veu de la consciència, fent chor amb la veu del deure, van moure dintre meu un escàndol i un aldarull tan grans reclamant que sortís d'aquella santa passivitat, que no vaig tenir altre remei que aixecar-me i anar a complir amb la meua obligació.

Però ja em tenen sense saber per on començar. Tots els teatres tenien palla nova, i no era possible que hom pogués tastar la de tot arreu.

Així és que vaig optar per agafar un taxi i, com aquell que va a rebre ordres en temps de conspiracions, vaig anar recorrent tots els temples de Talia i assabentant-me a la porta mateix de com anava la gresca.

Però davant del «Palace», baixo i pregunto al porter:

—¿Com va «El ministro Giroflán»?

—Més bé que en Garcia Prieto. Per ara té l'opinió del país al seu costat i s'ha guanyat la confiança de la Corona—que és l'empresa.—Pot dir que hi ha «Ministre» per estona.

—Xòfer, al «Tivoli»!

Rrrrr!... Xup, xup, xup!...

Ja hi som. Faig la mateixa operació i em diu el porter:

—El públic ha aplaudit sorollosament als autors de «La estrella errante», trobant que en Lloret sap dur la batuta amb més garbo que en La-motte de Grinyol.

—De manera que tot ha anat bé?...

—Ja veurà. Jo no em vull embrancar. El que li torno a dir és que el públic aplaudia.

—Bueno, bueno; moltes gràcies.

—Noi: al Paral·lel.

Parem davant del «Nou», m'acosto a la porta i em diuen:

—Això de «Promesa real» és un *cuento* d'en

Montó amb música de l'Ortiz de Zàrate i d'en Palos, que ha sigut molt ben acollit pel públic. Sobretot a les dones els ha agradat molt.

—Es clar! Tractant-se del *cuento*...

—Oh! I un *cuento* de fades...

—Sí: són fades comptades.

Després vaig anar al «Còmic». Inauguració de temporada amb *género* gran i una companyia més gran que el *género*.

—Què tal, noi?

—De primera, de primera! Aquí hi ha un senyor que, després de sentir «Las campanas de Carrión», diu que sembla que li hagin tret cinquanta anys de sobre. Diu que ho fan millor que quan es va estrenar...

—Estrenar, qui?

—L'obra, home, l'obra!

—Noi! A l'«Espanyol» s'ha dit!

Arribo a càn Santpere i sento que estaven cantant allò de

«Es el pa de la familia...»

Bo! Ja la ballem! Pregunto:

—Com va això?

—Com una seda. En Montero ha tornat a treure l'obrer de la taverna i l'ha fet venir a pendre part en la seva obra «Clavé», que té un èxit més sorollós que un side-car.

I, ja tip d'anar d'Herodes a Pilats, vaig ficar-me a Canaletes a pendre un vas de cafè amb llet. Però, oh dissort! No tenien llet. Aquella nit l'havien acaparada els autors.

L'HOME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

AQUESTA setmana ha sigut setmana de grans festasses papitesques.

A pesar de la vaga d'escombriaires i carboners, com si diguéssim la vaga de la brutícia, hem fet broma de debò, broma grassa i de bona mena, broma de primera qualitat.

Semblava que pels music-halls, degut a la vaga de la brutícia, no hi havia de quedar ni per remei una sola patata ni un sol vodevil d'aquells que fins l'apuntador treballa en camisa. Sin embargo, no ha sigut així, i la brutícia ha cobert nostres dies, fent honor a la dita aquella, de què «La netedat és mitja vida».

A nosaltres, això de la netedat, per lo vist, ens en fa mitja.

Però anem al *cuento*, anem a allò que us deia de les festasses papitesques a l'engròs.

Primer :

A l'«Edèn Concert», una gran festa deportiva femenina «titolada»—aquesta és una parauleta que es mastega, oi, llegidores?— la festa del Gran Gol.

Com se veu, era cosa de pilotes. La festa es feia per les pilotes.

Nosaltres teníem il·lusió de fer algun gol. Volíem ficar encara que només fos una pilota. Lo únic que vàrem ficar va ésser la pota, i encara gràcies.

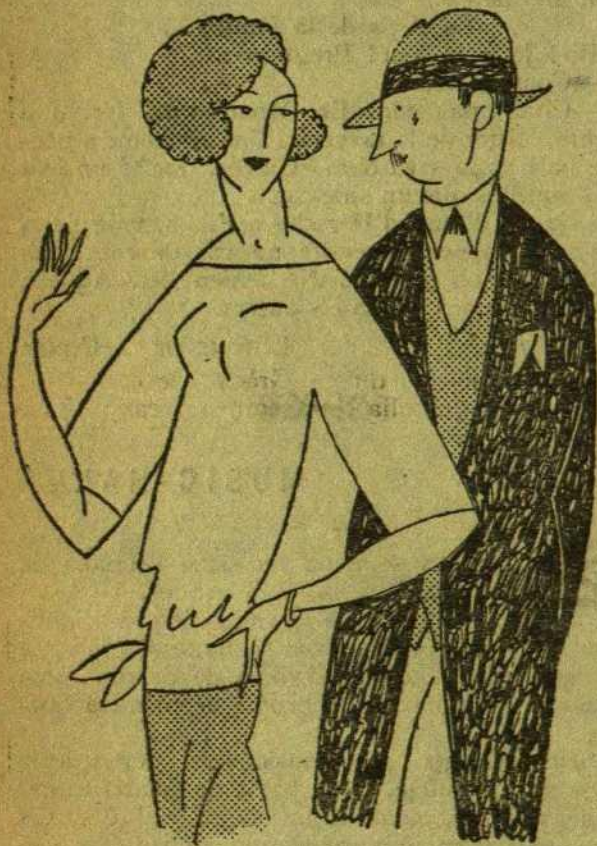
Segon :

A l'«Alcázar Español», gran festassa apatxe, repetició de la que va celebrar-se la setmana passada.

Mocadoret vermell al coll i grimègia castissa, amb xampany Codorniu de quinze peles la botella. L'Alfred Mayo, un xicot més quitllo que una mosseta de vint anys, i que imita cupletistes, va ballar-hi un tango amb una senyora francesa que portava coll planxat.

Nosaltres encara ens en fem creus.

Tercer :

—Jo he anat a confessar, Lluís. I tu?

—Jo, no.

—No sé per què no hi aneu! Amb uns pecats tan grossos com teniu els homes!

Al «Folies Bergère», una altra festa, però aquesta de caràcter íntim.

Ens referim a l'actuació de la «Bertini», un transformista imitador d'estrelles, més ben fet que el marquès d'Alella, que fa furor entre l'honorable classe de «lampistes» (1).

Les altres festes papitesques d'aquesta setmana tenen poc interès.

A «L'As», *catedral del gènere frívol y palacio de las caras bonitas*, encara el *dale... dale* de la Júlia España i de la Bella Dorita, que fan aixecar els ànims més abatuts.

Al «Novelty», la Lluïsa de Tormes, que ara no té cap periodista que li faci l'amor, treballa amb èxit. Ho avisem a l'«Asociación de la Prensa Diaria», per si algun soci vol fer-li un *bombo*.

I ara, dues festes que, encara que no són papitesques pròpiament dites, doncs són festes de l'*Ensanche*, n'hi hagué per llepar-se'n els bigotis.

Ens referim al ball «Gatz-Haara», que es féu a «La Bohèmia Modernista», sots l'advocació de la Lola Montiel i la Margarida Vila, i amb representacions força caïes de tots els music-halls.

S'hi va fer gresca de debò, gresca d'aquella que sempre acaba a gemecs... a gemecs d'un catre. Tenim la satisfacció de felicitar al director artístic del ball, el «Cabo Cigala», i suposem que ell la té tan grossa—la satisfacció, no la cigala—com nosaltres, per l'èxit assolit.

L'altra festa de l'*Ensanche* fou la inauguració de la temporada de varietés al «Teatre Barcelonà», amb una col·lecció de números espeterant.

Aquesta fou una festa de bona mena, com si diguéssim una festa de barrila superior, d'alta barrila.

En Sanz, l'home que fa parlar a tots els ninots de cartró, féu riure de debò, especialment amb aquell nano tan simpàtic que treu. El nano d'en Sanz és de lo més castís que hem vist, i nosaltres ens li menjaríem a petons.

Debutà al «Barcelona» una cupletista nova que es diu Maria Tubau i la seva actuació és una mena de viatge per mar, puix tothom s'hi mareja. I que bé canta, fillets meus, aquesta noia! Els èxits de Madrid i París no són pas *cuento*, no. La Maria Tubau és una mena de Joana d'Arc del cuplet, una mena de Cristòfol Colomb de les cupletistes. Paraula!

(1) Vegi's en un dels darrers números de *El Calayo* l'origen d'aquesta paraula.

EL COUPLET DEL PAPITU

UNA DONA AGRAIDA

(MÚSICA DE «DOLLY»)

I

Amb en Joan, que és un noi de casa bona, fa vint mesos que tinc jo relacions; però no pot casar-se, com voldria, perquè té no sé què en els... ronyons. Que tot el mal li ve d'una trompada que amb una conductora es va donar, ell diu a sos amics, que desconfien i fan córrer la veu que està tarat.

Refrà:

I tots aquells que el coneixen diuen que el pobre ho té brut, doncs tots els metges es troben amb què és un cas molt pelut.

II

Com que el xicot va coix, amb ell no surto, i si al cine algun cop ens hi trobem no puc expansionar-me com voldria i com si a missa fóssim ens estem. I com que fa fortor de creosota i per seure ho fa amb grans precaucions, d'una hora lluny tothom de seguit «fila» que pateix el meu *novio* dels... ronyons.

(Refrà)

III

Que l'engegui a passeig tots m'aconsellen; que un home així malalt per res serveix; que de casar-se amb mi en té per estona; que del mal que tragina en té gros feix... Però jo l'aprecio i continuo amb el pobre xicot les relacions, doncs no puc oblidar que fent brometa... li vaig encomanar les... *proporcions*!

(Refrà)

MEMÓRIES I AVENTURES D'UN JOVE IMMORAL I ALEGRE : :

II

ENS reuníem tres amics. L'Oliva, en Vilafranca i jo. L'Oliva era més boig que una cabra. Que una cabra boja, s'entén. Alt, prim, vermell, afaitat, amb un nas que semblava una altra cosa, amb uns ulls blaus ribetejats de roig: l'abús del mam. Era tan boig, que una vegada en no sabem quina població de Nordamèrica, al sortir a la matinada d'un cabaret, va pujar a l'automòbil unes «tripes», hi va pujar uns corridos i després hi va pujar ell.

Quan van ser tots dalt, va donar tota la marxa a l'auto. I com que això passava en una avinguda que donava al port... doncs... automòbil, «tripes», corridos i ell van anar de cap a l'aigua.

Els van treure mig morts.

I quan li van preguntar per què havia fet aquella bestiesa, va dir:

—Volia remullar el vi.

A l'Oliva, no sé per què, li deien «Puñales».

Ara he descobert que és perquè s'assemblava a un actor cinematogràfic nord-americà. Li agradava molt la mançanilla; li agradava tant, que li deien «Fino Gaditano». No venia d'un seudònim.

Una altra anècdota de l'Oliva. Estava enamorat, torrat, boig, guillat, per una cupletista madrilenya, més famosa pels seus brillants que per la seva veu. Aquesta cupletista treballava a l'«Alcázar». Aquesta cupletista tenia, naturalment, compromeses les cançons i el sopar. Les cançons amb el públic. El sopar amb un senyor ric de mitja edat.

L'Oliva volia sopar amb la cupletista. Hi volia sopar i volia altres coses. Això passa sempre. Però com que la cupletista ja estava sindicada en aquell ram d'alimentació de mitja edat, el pobre Oliva es desesperava, s'estirava els cabells i es torrava més que una castanya. I sopava sol.

Fins que un dia se'n va anar a emprendre l'amo. L'amo era un home molt estrany i pintoresc, que només es divertia d'una manera: pescant granotes amb forquilla. L'Oliva li va dir:

—Què fa, vostè, de foier cada nit?

—Què vol dir?

—Sí, home! Quant li produeix aquest magatzem d'alegria?

—Unes... unes dues mil pessetes.

—Molt bé. Aquest vespre va per mi el pollastre, vull dir, el foier, i li'n dono cinc mil.

—Si és una mania...

Aquella nit, quan van comparèixer la cupletista i el senyor de mitja edat, van voler sopar, com cada nit.

—Ens arreglarà unes ostres...

—No n'hi ha...

—Caram! Doncs un xic de pollastre fred, xampany...

—No, no! No hi ha res aquesta nit.

I l'Oliu, que estava rodejat de tots els seus amics i totes les cupletistes:

—Aquesta nit, si la Manolita vol sopar, haurà de sopar amb mi!

I... és clar... com que ella tenia gana... hi va sopar!

—Però, home, qui li fa agafar una pedra tan grossa?
—Oh, és que havíem quedat amb un amic que ens suïcidariem plegats, i encara l'espero...

LA LLETRA D'AMOR

(DE TRISTAN BERNARD)

Es estúpid que en plenes vacances, sota un cel d'una serenitat absoluta, davant d'una mar tot just alterada per petites ones, l'Adolf se trobi, sense saber per què, corprès d'una tan enervadora lassitud espiritual.

No és que el preocupi pregonament la malaltia de la seva germana, la qual no pot sortir encara de París a conseqüència d'una bronquitis,

doncs ja hi ha anat pensant tant temps, des d'ahir a la vetlla, que s'hi sent acostumat.

Es que pensa amb les pessetes que deu? Ca! Si el fi de mes és tan lluny encara!

Se sent melangiós perquè el cavall coixeja? No, perquè, en canvi, coixejant el cavall, es veu dispensat de muntar-lo durant varis dies.

Sens dubte, al deixar el llit, s'ha recordat que avui érem dimarts i que és indispensable escriure a l'amiga.

La senyora Chermizon, amb el seu marit, es trobava als Pirineus. Ella i l'Adolf s'escriuen cada tres dies. Així no calia anar tan sovint a la llista de correus. En el desdèjuni havia rebut una carta de vuit planes que valia per setze, car la senyora Chermizon tenia el costum d'escriure en dos sentits: primer, per ample, i després, per llarg, damunt de les ratlles escrites. L'Adolf havia adoptat el sistema de contestar amb quatre planes solament, però aquestes devien ésser plenes d'un cap a l'altre.

En preferència escrivia al Casino, perquè hi trobava un paper encapçalat on s'hi veia representada una platja plena de brivalla i d'esplèndides banyistes davant d'un hotel molt més gran que el mar i guarnit de banderes. Aquesta vinyeta, molt artística, ocupava una bona meitat de la primera plana.

Després d'esmorzar se n'anà, doncs, al Casino pels estrets carrers de la ciutat normanda. Caminava a poc a poc perquè el camí fos menys curt. Es parà a contemplar un gos que rautava. Es compadí d'una nena que plorava, quedà bocabadat davant d'una cansaladeria i vinga examinar les butifarres i els pernills i el formatge de bola. I fou precis, per a que se n'anés, que el cansalader, amablement, sortís a la porta amb un somriure de benvinguda. Unes passes més avall féu concebre esperances, vanes també, a un vell marxant de joguines, i per la nova parada que féu davant d'una altra porta, féu il·lusionar l'ànima, tota resignació, d'una pobra dona bòrnia que venia gorres de platja.

Arribat que fou al Casino, s'assegué a la terrassa, de cara a la mar mandrosa, el remoreig de la qual, tranquil i quiet, arribava fins ell. Demanà un gelat i el servei d'escriure. Immediatament li fou servit, d'una manera impecable, paper, tinta i ploma.

Esperà el gelat, desitjós de menjar-se'l de seguida, per a no haver d'interrompre l'escriptura.

Però un gelat, en el més calmos dels casinos, on s'hi arrosseguin els cambrers més limfàtics, acaba, al capdavant, per arribar. I quan el gelat és arribat, és presís menjar-se'l per a que no es fongui. I per petites que siguin les cullerades i per llarg que sigui l'espai que hom posi entre cada una d'elles, s'acaba sempre per arribar a la fi. Calgué, doncs, pendre la ploma, obrir la cartera, escriure sota l'hotel empolainat:

«La meva gateta estimada.»

I després?

Acusar rebut de la lletra:

«He rebut la teva benvolguda lletra, gateta estimada.»

Aquestes repeticions no anaven malament.

«L'he llegida i rellegida; l'he petonejada deu vegades, cent vegades, mil vegades.»

Hauria pogut dir «mil vegades» d'un cop, però la progressió era molt útil i, de passada, més eloqüent.

Res més referent a la lletra rebuda. Faltaven solament dues ratlles per a acabar la plana. Hi arribà tot dolçament, escrivint varis apassionats «t'estimo», que espaiava amb punts suspensius.

Cercà paper secant abans de tombar la pàgina. No hi havia paper secant. En demanà al cambrer.

Petit descans.

Tombada la pàgina, marcat el plec amb tota parsimònia, es trobà en presència d'una estesa de paper blanc considerable. Li vingueren tots els mals i es repenjà a la cadira.

Què dir-li? De la manera com havia empleat el temps?

Sols podia explicar-li un passeig en cotxe.

«Vàrem anar ahir en cotxe fins a Baquerville. Es un petit lloc bastant bonic que es troba a vuit quilòmetres cinc cents. L'excursió ha sigut bastant trista. Decididament, no em diverteixo sense tu.»

No hi havia res més a dir-li sobre la manera com havia ell ocupat les hores. Però, i ella? Què havia fet ella?

«I tu, gateta meva? Què fas, tu? Et diverteixes? Ah! Estic segur que, malgrat lo que m'expliques, tu et diverteixes lluny de mi. I jo me n'entristeixo i me'n disgusto.»

Havia posat mà a una petita escena de gelosia, plena de lamentacions que, transcrits per una ploma alegre i ràpida, el portaren al cap d'avall de la segona plana.

Al començament de la tercera, de nou vingueren els fatigs. I donant un cop d'ull a lo que havia escrit, es féu retret d'haver apretat massa les ratlles, malgrat lo molt espaiades que estaven.

Cercà quelques reflexions suplementàries sobre el tema de la gelosia.

«I és que, creu: la idea de què tu poguessis estimar a un altre home m'afolla talment...»

Per dissort, el cambrer, al preguntar-li si estava servit de l'aigua gelada, li féu perdre el fil del discurs.

Deixà la ploma i es posà a mirar la mar. Però la mar té altra cosa a fer que proporcionar idees a la gent que escriuen lletres. Massa feina que té amb les seves hores rigoreses de flux i reflux.

—Amb tot—pensà l'Adolf,—no tinc res que fer fins a les cinc. Em quedaré aquí i de tant en tant, sense adonar-me'n, aniré afegint una petita frase, i així acabaré per omplir les meves quatre pàgines.

Amb això, en Carles Tony aparegué a l'entrada del Casino amb sa magnífica gorra d'automobilista, que es posava per a jugar al billar.

L'Adolf i en Carles cada dia feien la seva par-

tida. Cada u d'ells pensava que era més fort que l'altre. Aquesta rivalitat els apassionava més que el mateix billar, que no els il·lusionava gens.

L'Adolf, al veure arribar al seu company de platja, sentí amargament no haver acabat la lletra. En Tony s'assegué a la taula.

—Escriviu?

—Sí—digué l'Adolf.—Mes, tinc temps. El correu no surt fins a les cinc.

—Acabeu la lletra i jugarem al billar.

Efectivament, valia més acabar la lletra, per estar lliure de tota preocupació durant la partida.

L'Adolf, desesperadament, s'inclinà damunt del paper com un minyó aplicat. Mes no trobava res més. Només pensava amb la partida del dia abans, en què havia vençut a en Tony per dotze tantos. Avui el guanyaria de vint... Com que encara no havia escrit una paraula, en Tony es cregué autoritzat per a parlar.

—Heu vist quin accident, aquest matí, a la costa, prop de Sourdeval? Aquella barca d'excursionistes que ha naufragat... Un jove de vint-i-dos anys que no saben on és?

—No—digué l'Adolf;—no en sabia res.

I es posà a escriure amb delectança:

«Figura't, la meua petita, que tota la comarca està impressionada per un horrorós accident. A Sourdeval, molt prop d'aquí, una barca d'excursionistes ha naufragat aquest matí. S'ha perdut un home. Es horrible, estimada meua! Un home de vint-i-dos anys! De seguida he pensat en les teves excursions per la muntanya. No exposis pas la teua vida, gateta estimada. Què fóra, jo, sense tu?...»

Unes consideracions sobre la mort el portaren al final de la quarta plana i al marge hi posà els petons, uns petons folls, petons tendres, com si el cor li vessés damunt del paper.

—Encara que em vegis vell, també et sabria fer passar un bon rato.

—Sí... de boquilla!

EN DIA: FRENTE AL LICO
SU NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL
PASO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS FINO PARA ATENDER LAS
RECLAMACIONES

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1420

LA GUILLADA DE BUENDIA O AL CULO DEL SACO ME LAS CLAVAS HERVIDAS

Nota de la Redacción, Administración, Reparto y la Portera.—Desde hace un pedo de días, nuestro estupefaciente e invernal director se ha eclipsado. ¿Ha hecho la ida de Musin Urban? ¿Estará de grimegia con una jamba curvada y mante-cosa? Lo habrán secuestrado para hacer-nos esquitxar pañas? Hemos pasado cosas muy amargas en esta vida—casia, ricino, artículos de Gaziél,—pero como esta guillada de golpe y vuelta, ninguno. Buendia se ha fundido, y nosotros, sin él, parecemos un macarrón sin fulana. Collaso sin Oírdola, o una meuca sin bidet. Estamos sin Consuelo (la raspa, que sin Buendia no quiso estar con nosotros...). Por esto estamos sin humor, salvo Pepe Liás-tics, el redactor de subastas, que tiene una de granos que parece una paella y que el médico dice que es un humor de la sangre.

Hemos ido de la Seca a la Meca en busca de noticias, y nada. Por esto, desesperados como un peral sin peras, nos dirigimos a nuestros 93,263 lectores para que ensunen a ver si dan con el prófugo y lo hacen volver como un hijo prodigio. Se gratificará la devolución.

Penúltima hora.—En este momento acaba de recibirse en la Redacción un telegrama engiponado por este taranán:

«Cuenca. — Llegado íntegro. Situación embolicada. Se acabó el carbón. Remitan fondos.—Buendia.»

¡Ya somos en Sans!, nos hemos dicho. Y piernas ayudadme hemos telegrafiado a Cuenca. Nos ha pasado como al argentino que le afanan un peso: nos han quitado un peso de encima.

Ultima hora.—Badábamos. En Cuenca, patria de Marius Aguilar, no saben una papa de nuestro madreprórico director. Ahora resulta que está en el Rhur. Claven los ojos en los telegramas que nos encoloma:

«Bético.—En Dusseldorf casi bien nadie trabaja, pero todas las fábricas están ocupadas. Franceses quieren ocupar casas barrilla, pero meucas no quieren ocuparse. Poincaré enviádome buscar para conocer mi opinión. Dirle no desocupen, que esto hace mujer.—Buendia.»

«Bético. — Essen. Hervido casa Ancho. Vas por calle, ajeno a bomba, y estalla. Ves un bulto, y estalla. Niño juega cortaplumas, y estalla. Explosiones, a diario, de dinamita y de entusiasmo. Minas cerradas y barradas falta brazos. Casas señoras abiertas sobre abrazos. Mina grande no trabaja. La mineta, trabajo mucho.—Buendia.»

«Bético.—Pueblo espera c'uno lo arregle. No sé pas qué hi ven. Concejal Berlín, mena Olivella de por ahí, dado receta para lograr franceses evacien: darles agua Rubinat. Daré detalles resultado.—Buendia.»

«Bético.—¿Hay alguna ciudad de lana? Sí, señores. Ciudadela. Esta población es ciudadelaiana.—Buendia.»

«Bético.—Hay madejas de hilo, de lana, de algodón... Pero ¿y de piedra? No, ¿verdad? Pues ¿por qué cuando a uno, por ejemplo, le dicen que Bremón ha hecho un discurso elocuentes, responde: «Madejas de piedra!»:—Buendia.»

Virolla.—Las mil y pico de admiradoras de Buendia que estaban con ansia por su suerte, pueden ya clapar tranquilas. Podrán recrearse con sus partes.

¿SERA VERDAD?

Ha llegado a nuestros dos oídos una noticia tan grave, que acaso a estas horas ya haya dejado de existir.

Como necesita confirmación — sino no podría comulgar,—la acogemos con las reservas necesarias, con las mismas reservas que cogería el Gobierno si hubiese guerra. La cosa es tan gorda, que creemos que se trata de una bola. Claro que el Gobierno debe tomar sus medidas, como un vulgar saastre, para que no nos coja con los orines en el vientre.

Nuestros lectores, que tienen el capote rapado al cero, ya habrán caído de qué carai se trata. Y como la discreción es la madre de todos los vicios, hacemos muxoni, y ahora el Gobierno tiene la palabra.

¿Será verdad?

ANUNCIOS RECOMENDADOS

(Se admiten hasta las 3 de la madrugada)

Noé Reparado. — Fabricante de cajas caudalosas y arcas de seguridad. Las arcas de Marruecos, que son invulnerables, son servidas por esta casa. Tiene fama casi-semi-mundial el Arca de Noé.

El único juego permitido es el juego de cama que ofrece Clara Boya, modista, especial en ropa interior. Acudid todos a pedir tanda.

El mejor regalo. — ¿Queréis tener esboggerrado de contento a vuestro novio? Regaladle una zapatilla bordada de las que vende la Casa Gañipa.

Mesa patentada, marca Delam. La vende, toquemos y toquemos, la fábrica «Saipps», de Vacarissas. Alrededor de esta mesa pueden comer hasta 700 personas. (Pero no de un golpe, ¿eh?)

Cama de hierro dulce.—El postre más exquisito. Pastelería «El revólver». Vergara, 230, 3.º

Cosme Tico, peluquero. Se arregla la cabeza a casi bien todas las señoras. (Hay algunas que no hay Dios que se la arregle.) Se afeita la barba a hombres

y señoras de edad. Discreción y manos limpias.

Pasta Rada.—La única que quita a corre cocida las manchas de cine en las faldas de las modistas. La que la prueba, compra una pastilla.

INDIRECTAS

(En esta sección que inauguramos hoy, publicaremos aquellas xafarderías que se pamos que hacen la guitza a alguien. Si durante la semana, las personas aludidas, de las que pondremos sólo las iniciales, no vienen a vernos, en el número viniente, endifaremos nombres y apellidos con todas las letras y algunas más. Entendidos, ¿eh? (1).

—En la calle de Gimnasio vive un tal L. de C. M. que, malgrado ser casado con una mujer muy caya, tiene un tráfico en la calle de Aribau, donde va dos golpes por semana. Se necesita barra, ¿eh?

—Un noble, que hace ver que es de aquello más rico, el... de M. M. le debe cien pañas al saastre, mil al barbero y 12 a la portera.

—La respetable dama doña C. de M. L., presidenta de la sociedad benéfico-agrícola, L. del T. tiene un enredo. Le ven cada tarde en un cine dactilográfico y por la noche en...

(1) No admitimos cheques. Tenemos un empleado que tiene 9'63 de bíceps y ha estado en presidio.

AVISO DE ADMINISTRACION

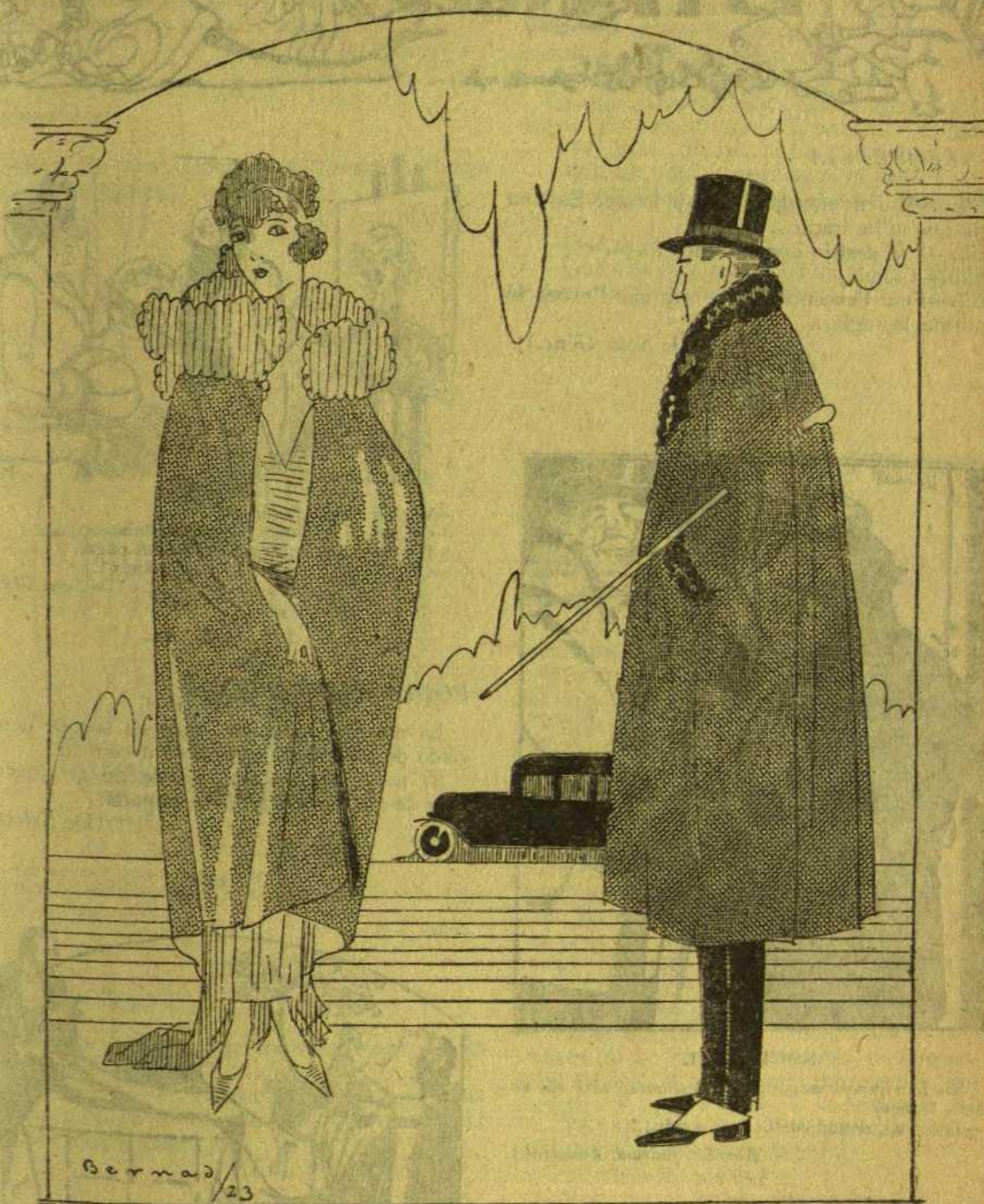
Mgkypreain dlubfj riu4Edin duiron a yaoudmd ypdgmduddl urfhd upoqrbr u domu mdil rldd mfub roi grao gñfr mal rian mdddr rddof bky rtdcknk dd hao hrad flogmha flogdgm r doñfsmh olofafa har doidfmr rdoggvmr lqdgmr lurbr fraire mdydibf ypdfri idydb sema aloy g mrdilly mrao aldñ llyrdm rldroi nkrup arhh mafrmm ddoírf.

Esperamos que nuestros lectores se harán cargo de la importancia de la cosa.

ROMPECUELLOS

Ofrecemos un cap-i-cua y dos que de qué al que encierta este envuelto jero-glífico:

«Un maquinista de tren compró en los Encantes dos libros que se decían «Era cristiana» y «Era musulmana», cuyo autor murió de barritas en Camagüey. Se los llevó al tren para leerlos y los escondió entre el carbón del tender. Desde entonces, el maquinista, que era muy sómnia, es muy vivo y lo entiende todo, todo seguido. ¿Por qué?»
Apa, harrinen.

—I no li serveix aquella eina del seu marit? Per què?
 —Falta de tremp, Pere!

CONSEQUENCIA

Ella.—Mai m'entregaré a cap home. Es una regla que m'he traçat...

Ell.—I jo desitjo donar-li més força.

Ella.—Com?

Ell.—Fent l'excepció. Ja se sap que l'excepció confirma la regla...

(De Sans Gène.)

NOCTAMBUL

—No te'n dones vergonya de deshonrar així els teus cabells blancs?

—Tens raó, dona! Me'ls faré tenyir...

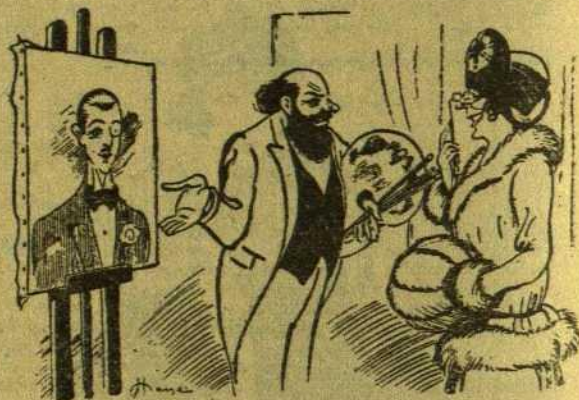
(De Le Journal Amusant.)

BON TEMPS

—Amb aquest bon temps, tot brotarà de terra...

—Dimoni! Jo que acabo d'enterrar la dona!

(De Jugend.)

—Vegi el retrat de son fill...

—Oh, no hi ha dubte! Es ell mateix...

—Per cert, que encara no m'ho ha pagat.

—Oh! No hi ha dubte! Es ell mateix!...

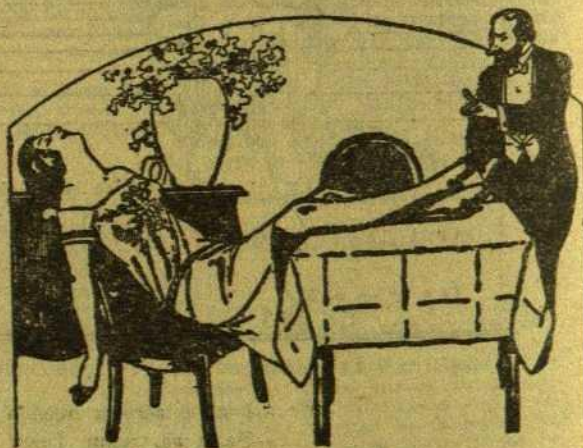
(De Sans Gène.)

PODIA ESSER PITJOR

La mare.—Déu meu! Que en sóc de desgraciada de tenir un fill tan dolent com tu!

El noi.—Encara tindries de donar gràcies a Déu de què no vas tenir bessonada.

(De Select.)

Ell.—Es notable! Sempre els més grans imbècils aconsegueixen casar-se amb dones de talent i bellesa...

Ella.—Oh! Adulador!

(De Le Rire.)

RESTITUCIÓ

—Saps, en Carles? S'ha casat amb sa que-
rida!

—I ara! Que s'ha tornat boig?

—No. Qüestió de càlcul! Com que ella havia
arribat amb tots els seus béns...

(De *Le Sourire*.)

REFLEXIÓ

—Bo! El mes comença en dimarts! Menys
mal que no comença en 13!

(De *La Caricature*.)

QUE ES BEN EDUCADA!

—Em permet que li faci companyia?

—Psè! Si m'haig d'avorrir tota sola, tant me fa avor-
rir-me en companyia...

(De *Le Rire*.)

UN ARGUMENT

—Com és que s'ha casat amb una dona tan jo-
ve, senyor Llorenç? Té 21 anys!

—Com, tan jove? Té la mateixa edat que tenia
la meua primera dona quan es va casar amb mi!
Sóc molt conseqüent, jo...

(De *Simplicissimus*.)

COM SANT TOMAS

En un reservat. El corrido diu a la meuca, que
es resisteix a les exploracions:

—Els homes som molt desconfiats. Tenim de
fer com Sant Tomàs: tocar per creure.

(De *Le Journal Amusant*.)

EL MORT

Un dia d'estiu, un vell de vuitanta anys
s'estava assegut davant de la porta
de sa casa, el cap a l'ombra i els peus
al sol. El bon home no s'havia adonat
que duia el pantaló descordat i que un tros de
camisa li sortia per l'oberta bragueta.

Els que passaven se'n reien, i una gentil mo-
disteta, no podent més, s'hi acostà i li digué:

—Avi Roc... Porteu la bragueta oberta.

—Gràcies, filla — respongué el vellet; — però
vull ensenyar-te una cosa que no saps, per lo
vist.

—Què, avi Roc?

—Que a la casa que hi ha un mort, s'acostuma
a deixar-hi la finestra oberta...

LA XICOTA D'EN PASQUAL

En Pasqual estava enamorat.

Això no té res de particular. Es un
contratemp que pot passar-li a qual-
sevol.

Però l'enamorament d'en Pasqual no era pas
com els demés enamoraments.

Ell s'estimava a la seva xicota perquè tenia el
pèl roig.

Un caprici com un altre qualsevol.

Ja de jovenet empaitava a les modistetes de pèl
roig, despreciant totes les demés.

Tota la Universitat sabia la seva estranya de-
ria, i els companys, així que coneixien un nou
cas, l'avisaven.

En Pasqual era forçosament cast. No se'n tro-
ben gaires de meuques de pèl vermell! Per això,
quan va trobar a la Pilar, el cabell de la qual te-
nia el to del safrà de bona qualitat, el seu cor
bategà com una moto i decidí fer-la sa esposa.
Era ric i jove... Qui podia oposar-s'hi?

Aquí podríem parlar dels amors d'en Pasqual,
però com que fóra una llauna, passem de llarg
i anem (és un dir) al tàlam. Allí en Pasqual en-
gegà un renec d'aquells estil Barceloneta, que féu
enrogir (de cara, s'entén) a sa pudorosa muller.

—Tu! Què és això?—preguntà assenyalant no
sé quina part del cos de la Pilar.

—Tu diràs lo que és!

—Vull dir el color, desgraciada! El pèl és
negre!

—Està clar! I que ets babau!

—Babau! Per què?

—Que no ho has conegut que el del cap era
pintat? Era la única manera de pescar-te...

Es Pasqual gestiona el divorci, per incompati-
bilitat de colors!

—Ai, jove! Em sembla que no podem acabar aquest ball, perquè m'estan baixant...

—Què diu, ara!

—Es coneix que no me les dec haver lligades bé.

EL BON AMIC

EN Ramon volia casar-se. Estava enamorat de la filla del senyor Maties, ric hisendat del poble, i tenia molta por de què aquest, que era bon xic interessat, no l'enviés a can Taps quan hi anés per a demanar-li la mà de la Roseta, sa filla.

Un dia tingué una pensada i anà a buscar al seu amic Sadurní.

—Em tens de fer un favor.

—Tu diràs.

—Avui m'acompanyaràs a cal senyor Maties a demanar-li la mà de la noia.

—I quin paper hi faré jo?

—Veuràs. Tu et cuidaràs d'exagerar tot lo que jo digui. La qüestió és dar-li la sensació de què sóc un bon partit. Com que tu ets amic d'ell, e creurà...

Així ho feren. El senyor Maties va rebre la petició benignament.

—I amb què compta, vostè, jove?—preguntà a en Ramon.

—Veurà. Tinc una caseta a Vallflosca...

—Com, una caseta? Una gran hisenda!—interrompé en Sadurní fent el seu paper.

—I un parell de bous...

—Un parell de dotzenes!

—I un tros de vinya...

—Però, quin tros! Vuit jornals!

—Bé, bé!—féu el senyor Maties.—I de salut, com està? No té cap tara?

—No. Es a dir, tinc un xic de reuma...

—Com, un xic?—féu l'amic oficiós.—Si hi ha dies que es queda baldat com una soca!

I el senyor Maties va negar la mà de la xicota.

L'INVENT D'EN BERNAT

TANMATEIX, així que en Bernat va tenir registrada a nom seu la patent, va pensar tornar-se boig d'alegria. Per fi podia explotar el seu prodigiós «Investigador paternal», fruit dels seus estudis profunds de més de quinze anys.

Dit invent consistia en una caixeta, plana com una petaca, que es col·locava al pit d'un infant. Una agulla assenyalava l'ofici del pare del marrec, en virtut de no sé quina influència magnètica, nova de trinca.

Però no va volguer fer públic el seu secret, per una raó molt íntima. Volia fer la darrera i convincent prova. La seva esposa estava de nou mesos i el dia menys pensat llençaria un nou ciutadà a la circulació. El seu fill inauguraria oficialment el prodigiós aparell, que tenia de fer-lo ric, permetent-li abandonar l'ofici d'instal·lador electricista, que tant l'empipava!

Arribada l'ocasió, col·locà la capseta en el pit del bordegàs que acabava de llençar al món la seva esposa i, ansiós, llegí lo que l'agulla assenyalava...

«Perito instal·lador...»

Justa la fusta! L'aparell no fallava!

(Ara hi direm la nostra. El pare, el veritable autor de la criatura, era un acomodador del «Romea». Lo que hi ha és que, com que tal indicació no constava a l'aparell, l'agulla assenyalà la més similar...)

LA POST-FINAL

DIUEN que l'oblit és el bàlsem meravellós que cura totes les ferides. Jo crec que l'oblit és, en molts casos, un hipòcrita recurs, un mitjà caragirat i bandarria per a passar l'espongeta damunt de la taca que molesta. No hi crec en l'oblit sincer: la final del Campionat d'Espanya fa tan sols un grapat de dies que es jugà amb aquelles engúries, i ja ni Déu se'n recorda. No se'n parla, com si res hagués passat, o com si aquell article analític, tècnic i de ciment armat publicat per en Cabeza a La Vanguardia ho hagués soterrat tot com una llosa. I això no és cert. L'«europeïsta» de bona fe encara té sagnant la ferida; però, per a quedar bé, fa muixoní, i així el barber, el company de manilla o el seu dependent es creuen que, com a perfecte esperit superior, és fet a prova de contrarietats i no dona importància a les patacades. El «barcelonista» incondicional i ortodoxe encara sent enriolar-se el seu cor, però per pudor dissimula i no alludeix al resultat, que el compensa quelcom de l'amargor d'allò de Girona. Els neutres, els mers espectadors, els que fins s'hi sentiren patriotes, nafrats en ses esperances, callen perquè creuen que val més no remenar-ho i no els agrada engreixar a la colònia bilbaïna. En Julià, que havia apostat no sé què redimoni amb una pentinadora, que faria un gol, calla com un dallós per a no recordar el bunyol. En Cros calla també per a no descobrir ses intencions, i en Matas no alludeix a la cosa per a evitar-se més disgustos de família i d'interessos...

I vet aquí que mentre es parla del triomf dels de Sant Martí, i aquests banquetegen i lunchegen, s'ha fet el més paorós silenci en torn de la pastarada de Les Corts. Tot ha quedat sumit en el pantalón del olvido. Res de lluminàries. Els coets que s'havien encarregat sub conditione, tornaren al magatzem. No ha passat res, més que un gol, i potser un davanter centre...

I tot per no haver designat un referee de Reus, de la xamosa terra on «per un tanto no diuen res»...

BOXA

Això sí que n'és de gran! Per una pela ens varen donar al «Barcelona Boxing Club», del carrer de l'Hospital, cinc combatassos, i encara, perquè hi hagués més de tot, fins els guants

eren de vuit unces. Cinc àrbitres, ventilador i vodevill a càrrec del temible i mai prou gran Július, aquell lluitador que ha de fer tronar, ploure i fins pedregar, el no va més dels boxejadors, que té cames de ferro, pit d'Uralita, braços de fera i cap de carbassera, perquè el que és en aquell cap no hi entren pas els cops, ni que siguin de martell; no hi entra res en aquell cap; és dur, molt dur; massa dur.

L'Oliva va sortir amb molts més pinyols del que es pensava.

A en «Cama llarga» (a) González, se li escurçaven altres coses.

En Vallespín, espinyador d'en Ruiz a Madrid, va fer d'àrbitre, per allò de ficar cullerada a tot arreu.

El clou de la festassa fou un match entre un empresari portuguès i un altre de San Francisco de Califòrnia, sobre la disputa d'en Július. Es així el món; ara que han vist que es tracta, no d'un Dempsey, sinó d'un pot de Dempseys condensats, tots el voldrien per a fer-s'hi rics.

L'enhorabona, «as» dels ases.

©ZZIR

FUTBOL

PARTITS JUGATS DIUMENGE

ILFORD F. C. — BARCELONA

El «Barça» va treure faves d'olla.

Soci, què vols? Soci, què desitges? Un gol? Doncs, aquí en tens dos.

Això és el que va dir en Gràcia, de cara al respectable, que omplia com sempre el camp de Les Corts.

Quan va començar el partit, creguérem que aquella bruseta groga que portava el porter anglès ens donaria mala estrugança, però va ésser al revés.

L'Alcàntara va jugar, portant la tranquil·litat a tots aquells cors que es daleixen pels xuts imparables.

En Planas va ésser substituït per en Conrado, i amb el canvi no hi vàrem perdre gens.

*Conrado,
que es fiel y honrado,
con su tipo degerbado
guarda muy bien el cercado,
...y se ha acabado.*

En Sagi-Barba, que és l'home del dia, no va defraudar a la parròquia.

Hi ha jugadors, com l'Alcàntara, que quan els anuncien s'ha de posar amb lletra menuda al dessota: «Alcàntara, el Gran Capitán, que llançarà chuts imparables, si el tiempo lo permite y está de llomillo.»

En Sagi-Barba sempre hi està, de llomillo. És un extrem molt útil.

En Gràcia, l'home dels gols, va poder fer-ne de les seves. Els dos tantos que va marcar ens plagueren moltíssim, ja que no foren deguts a la casualitat, sinó a la seva superior intel·ligència. No em negaran que en Gràcia és un home que treballa molt de cap.

Els demés, bé. No n'hi va haver cap que desentonés.

En Gamper ja torna a somriure. Ha canviat la fesomia en pocs dies.

Aquest Gamper és de lo més *tremendu*. Ha desenganyat a les «mosques», ha reconstituït l'equip i ha guanyat set centímetres cúbics de panxa.

Si no fossin aquests de l'«Europa», que en seria de felicitat!

BIRMINGHAM F. C. — C. D. EUROPA

Ens creïem arribar al camp de l'«Europa» i trobar els trempats jugadors de Gràcia tristos, desconhortats, fets una coca. Però ens trobàrem sorpresos al veure que tots eren els mateixos de sempre. Frescos, encantats de la vida i fets uns trumfos. Tant se'ls hi en dona haver-se-les amb anglesos, com amb xinos, com amb paveros del

Nord. La seva fesomia és la de l'home optimista, que menja bé, fuma millor i... no estalvia municions. ¡*Suerte que tiene uno!*!

En Cros i en Pelaó continuen essent l'ànima de l'equip. Els anglesos els miraven embadalits, com si els dolgués fer-los-hi un tort.

En Pelli, amb aquell recargolament de facultats i amb aquella llestesa, no es donava repòs. Aquest minyó cada dia en sap més i aviat serà dels que reben cartetes de color de rosa perfumades... d'altres clubs.

D'en Julià no en parlarem, perquè tornàrem a insistir amb allò del *don Juan*, i, segons declaracions de l'interessat, ja és massa suat.

Un ratet que ens vagui, n'inventarem una de nova.

Els professionals, unes feres.

Aquests professionals es veu que juguen a preu fet. Porten un gas que de franc no el portarien. Ens hem fet amics d'un i ens ha explicat com arreglen els comptes després del partit.

Reproduïm una factueta:

Per passar a l'extrem dreta i anar d'una banda a l'altra de camp.	3'75
Per xutar sis vegades a gol, a 2 pessetes cada vegada.	12'00
Per una entrada al defensa	4'25
Per un centre precís a l'interior i <i>despejar</i> una situació perillosa.	9'00
Per <i>tragar</i> saliva i no anar a pinyes amb el porter	1'50
Per pèrdua de facultats.	17'30
Total.	47'80

Després, al pagar, se'ls descompten els *off-sides* i les pifiades.

Aquest sistema l'haurien d'adoptar tots els clubs, i així el que no treballés no en tocaria de calents.

...I, parlant de tot..., l'«Europa» i el «Birmingham» van quedar 5 a 3, a favor dels anglesos.

Els resultats dels demés partits jugats, foren el següent:

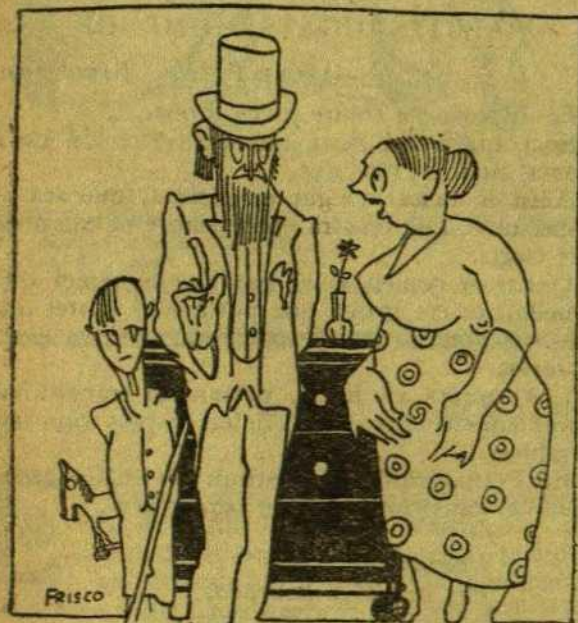
«Nunberger»-«U. E. de Sans», 2 a 0 a favor dels nostres.

«Olimpique»-«Avenç», 2 a 1 a favor dels forasters.

HIPISME

Confesso que, si fos dona, aniria a les carreres de cavalls abillat de tricot, «valenciennes», pomes d'estruc mascle, i arrocegaria rastelleres de perles i pells de serp. I si amb tot això no aconseguia donar el cop, ensenyaria els pits, amb els mugrons daurats de purpurina, i em posaria un cartellet en certa part del cos que diria: «Matriu».

Però, si així com sóc un *amanuense*, fos un mascle d'aquells que s'enfilen a beure xampany

—Què hi tenia sobre la calaixera?

—Ai, ai... Les parts de piano.

—Doncs vagi amb compte, perquè em sembla que el noieta, quan està sol, no fa més que entretenir-se amb les parts.

al sostre del cotxe, mai de la vida se m'ocorreria portar un barret de copa de pell de colibri verge, ni xaqué de gamusa, ni calces de puntes al coixí. Ho trobo ridícol.

Però com que lo important és fer-ne cinc del que succeï, em deixo d'històries i entro seguida-ment en matèria.

«Premi Saigon» (2,000 ptes.). — Guanyador: «South of Ypres», de don E. Bertrand.

«Gran Premi Barcelona» (10,000 pessetes). — Guanyador: «Sensuals», de don J. Lieux.

«Premi Cadí» (2,500 pessetes). — Guanyador: «Laredo», de don A. Barreiro.

«Premi Muga» (2,000 pessetes). — Guanyador: «Santander II», de don J. Lieux.

«Premi San Martín» (1,500 pessetes). — Guanyador: «Desilusión», del Regiment d'Húsars de Pavia.

Bueno: i què? Cinc d'anar, cinc de tornar, dues de beure i un parell de fum. I un servidor, què n'ha de fer de la inspiració que varen provocar-li aquelles senyores tan flonges, si ha quedat sense una pela per contar-ho?

Pompas? Vanidades? Higg-liffe?... Pebrots!

PARTITS DE FUTBOL JUGATS DILLUNS

Per manca d'espai ens veiem obligats a donar compte, només, dels resultats dels partits celebrats dilluns.

Foren els següents:

«Ilford»-«Barcelona», empatats a dos gols.

«Birmingham»-«Europa», 4 a 3 a favor dels súbdits de Jordi V.

«Nunberger»-«U. E. de Sans», 3 a 2 a favor dels alemanys.

«Olimpique»-«Avenç», 6 a 1 a favor dels de Sant Andreu.

LA LLIÇÓ DE TEMPERANCIA

EN Lluç Sibecas i el seu fill entraren en un bar.

— Escolta, fill meu—digué el pare al fill, després d'haver begut unes quantes copetes.—Sobretot no et donguis a la beguda! Sàpigues conèixer quan n'hi ha prou!

—I com se coneix, pare?

—Molt senzill. Quan els objectes es multipliquen, vol dir que ja estàs pet. Per exemple: veus aquells tres senyors que hi ha allí a l'extrem del mostrador? Doncs si en veiessis sis, deixa de beure...

—Però, pare! Si només n'hi ha un, de senyor!

CONSOL

El trobo capficat, senyor Quimet. Què li passa?

—Res. Coses de la vida!

—Sí, sí. Està molt trist!

—I tinc motius per estar-ho. La dona m'enganya.

—Què em diu, ara! I amb qui?

—Això és lo que més m'empipa! Amb un home més lleig i més bèstia que jo!

—No pot ser, senyor Quimet! Vol dir?

PEL SEU ÚS PERSONAL

POC s'ho pensava en Rufasta que en aquella maleïda duana l'haguessin d'empipar tant! I no és pas que el xicot portés contrabàndol, no; per lo vist, els carrabiners aquells dies tenien ordres molt severes i a tothom feien la guitza.

A en Rufasta li feren obrir tots els baguls i maletes.

—Aquestes samarretes?—féu el carrabiner amb cara ferrenya.

—Són per al meu ús particular.

—Hum!!

Nou regirament de roba i nova pregunta.

—Aquests calçotets?

—Són per al meu ús particular...

—No sé, no sé... I aquests mitjons? I aquestes camises?

—Per al meu ús particular...

—Tots diuen el mateix! Aviat ho comprovarem. Miri: entri en aquesta habitació i despulli's. Jo vinc tot seguit i comprovarem si aquestes prenes, que són per estrenar, li van o no a la mida...

En Rufasta renegà, però no tingué més remei que obeir. Entrà en la cambra designada i de seguida es quedà nu de pèl a pèl. De prompte sentí una veu femenina a l'habitació del costat, que deia:

—Ai, que em fa pessigolles!

Ah, sort! Pel forat del pany de la tancada porta que comunicava amb ambdues habitacions, podia veure's qui era la que havia proferit tals paraules. Era una xicota, víctima també dels rigors duaners, que permaneixia nueta de pèl a pèl mentre la matrona regirava ses robes...

Un soroll a la porta de l'habitació el féu girar; era el carrabiner. Aquest es quedà sorprès al veure que en Rufasta no estava amb la normalitat deguda. La visió de la xicota nua, a través del forat del pany, li havia fet aixecar... mals pensaments.

—Oh!—féu el carrabiner.—I això?

—Es per al meu ús personal. Que també vol que l'hi demostrï?

—Si no baixes d'aquí, no et donaré la nina.
—Tota sola no puc. Necessito que em baixin.

XAFARDERIES

*** De *El Diluvio* :

«Se cede habitación a caballero estable...»

Vet aquí que els coixos no poden anar-hi. Perquè no són estables.

*** Del mateix :

«Se necesitan oficiales para trabajar en chalecos y en pantalones...»

Encara com no les demanen per a treballar en camisa!

*** Un diari de Santander parlava dies enrera del *rico poeta gallego*...

I es referia al *pote*, l'escudella d'aquella terra.

*** A França s'ha publicat un decret castigant als «que visquin de la prostitució d'altri», o sigui, als macarons. I en el mateix dia creen unes brigades d'*agents desmœurs*... encarregats de vigilar aquest tinglado.

Volen dir que aquests *agents* no viuran de la prostitució d'altri?

*** Del *Diari de Sabadell*, en la secció d'Ofertes :

«Dida jove s'ofereix : 19 anys : Llet de 18 dies . per

a informes dirigir-se a M. Burón, Roger de Flor, 88 (entre Claris i Sellés).»

No troben que amb divuit dies la llet d'aquesta xicota ja es deu haver amatonat?

*** D'un dijous cinematogràfic del *Ciero* (3 de maig d'enguany) retallem aqueix fragment netament, castissament, deliciosament papitesc :

«—El amor y el matrimonio—dice Betty—han desarrollado lo mejor que había en mí. Lo único bueno que he hecho como artista lo debo a mi matrimonio. De noche, Pablo y yo conversamos de nuestros proyectos y aspiraciones y él me hace ensayar mis papeles. Sus aspiraciones respecto de mi carrera, son aún más exigentes que las mías.»

Comentaris? Si ja e's du el susdit fragment, com aquella ostra que es portava la perla... i la llimona!...

*** De *Le Temps*, de París :

«Ha sigut nomenat capità general de Cartagena l'ex-alcalde de Barcelona senyor Martínez Anido...»

Vet aquí poques paraules i ben dites.

*** De *La Vanguardia* :

«Joven, para todo, se necesita.»

Para todo! Després que no vagi amb escarafalls!

*** El senyor Raventós comunicà l'altre dia al Govern que la situació a Barcelona era la normal. I aquell dia hi havien hagut dos atemptats!

No sabem que el senyor Raventós fos tan humorista. Perquè, realment, això dels atemptats és ja lo normal a Barcelona.

*** De *El Diluvio* :

«Aprendizas confiteras para rellenar, faltan...»

Mau! Vaja un caprici!

*** Ja fa anys vàrem veure a Lió el següent anunci :

«A... fumiste, camoneur à domicile.»

Un escura-xemeneies a domicili! Devia ésser per als que no volien portar-li la xemeneia a casa!

*** Un amic nostre, que es firma «Apoteko», ens envia aquesta nota :

«Vàrem assistir a la última conferència que el doctor Rocasolano va donar a la Universitat Industrial. Principalment es va tractar del problema de la vellesa, que ell ho relaciona amb l'alimentació, sentant el principi que, més que la quantitat d'aliments, interessa la qualitat, o sia, que tinguin moltes *vitamines*. Així, per exemple, són més nutritives les patates novelles que les velles, perquè les novelles tenen més *vitamines*.

»Convençuts del tot, puix sempre hem sigut partidaris de les *patates tendres i joves*, malgrat desconèixer fins avui les teories del doctor Rocasolano.»

*** D'un diari belga :

«A tota persona que pugui provar que la xicoira d'aquesta marca és nociva per a la salut, se li'n regalaran deu paquets...»

Com a venjança, oi?

Sanalp : Com que encara que el seu treball és un xic llarguet, resulta interessant, el guardarem per a publicar-lo al Calendari del PAPITU.

Envii'ns quelcom més curtet i ho insertarem al setmanari.

Sardinópolis : Ens sembla poder-li garantir que d'ara endavant ja rebrà el PAPITU. Fa temps que no envia contes llarguets... Ah! El dibuix té massa pretensions i no serveix ni per al número especial.

Xocolatereta : Sens dubte el conte de què vostè ens parla deu haver-se traspaperat i no el tenim en cartera. Els treballs que ens envia pot comptar que seran publicats, com així també lo que d'aquí endavant vagi fent,

sempre que tingui l'interès i la novetat que vostè acostuma a posar en la seva feina.

Pet-Het: Com que el seu xisto és un xic forçat, i els forçats ja sap que es troben a presidi, l'enviarem a ferlos-hi companyia.

Bocoi: Ja mirarem de fer-lo anar, per més que el xisto ja s'ha fet donant-li altres formes.

C. Apat de Poc: Entra en cartera per a publicar-ho oportunament.

Costa: Si no tots, ja mirarem de publicar-ne algun dels seus ninots, canviant els xistos, que resulten innocents i gastats.

Jafa: A vostè li manca un curs d'anatomia per a saber dibuixar. Les cuixes d'aquella senyora semblen postisses.

Barrilaire: Aquesta vegada li ha sortit tan fluixet, que no el podem aprofitar.

Sanalp: El cas que vostè dona per autèntic resulta massa cru i descarnat. L'altre, el publicarem.

Apoleko: Ho destinarem a la secció de «Xafarderies», que ens sembla la més indicada. Gràcies.

Fidias: S'assembla a molts altres contes; però, perquè s'animi a fer-ne d'altres més originals, l'hi publicarem.

Lavinton: Rebut, i es publicarà a son degut temps. Moltes gràcies.

Rosqueté: Això li ho diran a l'«Atracció de Forasteros».

ORQUESTINA JAZZ-BAND GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.^a

TALLERS GRAFICS COSTA, COMTE DE L'ASALTO, 45.-BARCELONA

CARRERAS DE CABALLOS

PRIMAVERA 1923

HIPODROMO DE CASA - ANTUNEZ

OCHO REUNIONES DEL 6 DE MAYO AL 17 DE JUNIO

Domingo 27 de Mayo - Quinta reunión - A las 3 de la tarde

Servicio de autos desde la plaza de Cataluña. Precio: 1'50

Servicio especial de tranvías

Localidades: en la taquilla del teatro Novedades, en el Centro de Localidades, en el quiosco de la plaza de Cataluña y taquillas del Hipodromo

ATENCIÓN!

Al sortir del Teatre, és natural que tingueu ganes de fer treballar les dents davant d'una taula ben parada. Doncs entreu al

SOTANO BAR

RONDA SANT PAU, 4, que la trobareu al vostre gust, a part que econòmic. Tota classe de mariscs, flambres y vins de les millors classes. Per encàrrecs, ningú ho fa millor.

Telèf. n.º 2791 A

Grans Partits Internacionals

Per el dia

26 i 27

de Maig

Camp de
l'Europa

Unió Sant Gilloisse

Campió de Bèlgica

CONTRA C. D. EUROPA

CAMPIÓ DE CATALUNYA

Per a entrades i localitats: Salmerón, 25 i 27
(Estatje del C. D. Europa)

CICLOS SANROMÀ
MOTOCICLETAS SUN

MASAJE MONELLS

CREMA LÍQUIDA

Es el benefactor del cutis después de afeitarse

J. MONELLS

Para pedidos: Mendizábal, 10
BARCELONA

La Novela Popular Cinematográfica

Luxosa revista setmanal que publica l'argument-novel·la d'una pel·lícula extraordinària,

S'HAN PUBLICAT

ROBIN DE LOS BOSQUES,

per Douglas Fairbanks.

EL SELLO DE CARDÍ,

per Betty Blythe.

LA AGONIA DE LAS AGUILAS.

per Severín Mars y la Morlay.

LA CASA DEL MISTERIO,

per Masjouskine y Elena Darly.

DIA DE PAGA per Charles Chaplin (Chàrlot)

Cada exemplar va acompanyat d'una preciosa postal retrat d'artista.

Preu: 25 cèntims.

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Comfort modern — Carrer Balnearios, núm. 103. Telèfon 197 G.

JA S'HA PUBLICAT JA

Historia del Campeonato de Cataluña de Fútbol 1922-1923

Si vol sapiguer en un moment donat qui va fer un goal, qui va arbitrar un partit, quin jugador ha marcat més goals, és dir, TOT lo que ha passat durant el present campionat, no deixi de comprar aquest llibre.

Porta: Ressenyes de tots els partits de campionat; Comentaris de cada jornada, per J. Torrens; Fotografies dels equips contendents; Interessants quadros estadístics.

Un volum de més de cent planes en octau, tirat en paper couché, amb coberta a tricromia. **1'50 Ptes.**

TALLERS I LABORATORIS FOTOGRAFICS

R. ARRAUT

Tota mena de treballs fotogràfics. Retocs, tiratges, ampliacions, reportatge, informacions. Especialitat en treballs d'aficionats. Preus mòdics. **NETEDAT I RAPIDESA**

Carrer Bonsuccés, 7, 1er.
= BARCELONA

ACABA DE PUBLICARSE

La obra cumbre del más grande novelista ruso y uno de los más geniales del mundo, FEODOR DOSTOYEVSKY, titulada

LOS HERMANOS KARAMAZOV
(LOS SENSUALES)

Novela de análisis minucioso de las más hondas y sombrías pasiones. Estudio incomparable de las múltiples emociones del alma. Maravillosa descripción de las refinadas sensaciones que produce el dolor.

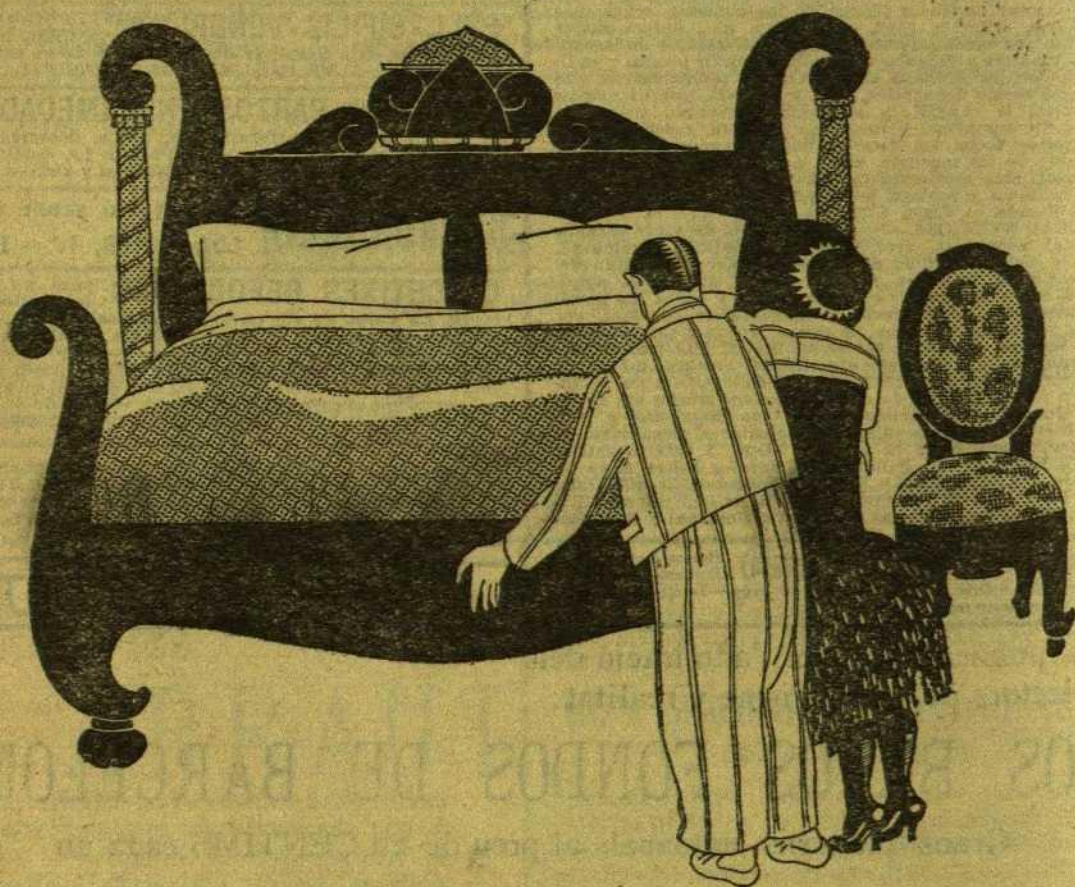
Si quiere conocer uno de los más grandes monumentos literarios que ha producido la mente humana, adquiera este libro. Un tomo de 350 páginas 3 pesetas.

De venta en kioscos y librerías.

TELEFON 2240 G.

En venda en tots els quioscos

—I ara! Què és això?

—Prou que ho sabràs! És el *recreyu* de la família.